

мжчително пжтешествие отъ Назаретъ до Витлеемъ: повече отъ 120 километра?

По това време римскиятъ императоръ Августъ бѣ издалъ заповѣдь да се преброи всичкото население, въ туй число и населението на юдейската земя, която принадлежеше на римската империя. Всѣки жителъ трѣбваше да се яви въ оня градъ, отъ който произлизатъ неговитѣ прадѣди, и тамъ да запише своето име и имената на цѣлата челядь. И затова, макаръ пжтуването за Иосифа да бѣше тежко и неприятно, той не можеше да не изпълни императорската заповѣдь.

Уморени отъ дълъгъ и труденъ пжтъ, пжтниците се отбиха да пренощуватъ въ селцето Биротъ, 8 клм. до Витлеемъ. Това бѣше последното имъ ношуване преди да пристигнатъ въ града. Мария бѣше капнала отъ пжтъ, и едва се движеше. Другитѣ пжтници ги бѣха вече изпреварили, и затова, когато Иосифъ и Мария бѣха изминали стрѣмнитѣ склонове при Давидовия кладенецъ и стигнаха до страноприемницата въ Витлеемъ, тѣ не можаха да намѣрятъ въ нея ни една праздна стая. Преброяването бѣше събрало въ малкото градче такова голѣмо множество чужденци, че нийде нѣмаше мѣсто за ношуване. Въ грубата варовита пещера, която служеше за яхъръ, срѣдъ сѣно и слама, разпрѣснати за храна и постелка на добитъка, далечъ отъ роденъ кжтъ, между чужди хора, въ студена зимна ношъ, — при обстановка, лишена не само отъ земно величие, но дори и отъ най-обикновенитѣ удобства, — се роди Христосъ, Спасителътъ на свѣта. А много близу отъ това мѣсто, само на нѣколко километра, надъ гладкия връхъ на стрѣмната скала, наричана и сега „мал-